

SPOLEČNÁ POSTNÍ CESTA KE VZKŘÍŠENÍ 2021

TÝDEN ČTVRTÝ: 7. – 13. BŘEZNA

1) Čtvrté čtení velikonoční vigilie: Iz 54,5 – 14

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin mluví ke (své nevěstě) Jeruzalému: Neboj se, nebudeš zklamána, vždyť tvým manželem bude tvůj stvořitel, Hospodin zástupů je jeho jméno; tvým vykupitelem je Svätý Izraele, nazývá se: Bůh celé země. Ano, jak opuštěnou ženu, sklíčenou na duchu, povolal tě Hospodin. Může být zavržena manželka z mládí? – pravil tvůj Bůh. Na maličkou chvíli jsem tě opustil, avšak s velkým slitováním se tě znovu ujmu. Ve výbuchu hněvu jsem skryl na chvíli před tebou svou tvář; ve věčné lásce se však nad tebou slituji – pravil Hospodin, tvůj vykupitel. Chci jednat jako za dnů Noemových: tehdy jsem přísahal, že již nezaleji Noemovou potopou zemi, nyní přísahám, že se již na tebe nerozhněvám, nebudu ti hrozit. I kdyby hory ustoupily a pahorky kolísaly, má láska od tebe neustoupí, nezakolísá moje smlouva, která dává pokoj – pravil Hospodin, který tě miluje. Ubohá, šlehaná bouří, bez útěchy! Hle, položím tvé kameny na granáty, základy tvé na safíry, tvá cimbuří udělám z rubínů, brány tvé z křišťálů, všechny tvé hradby z drahokamů. Všichni tvoji synové budou Hospodinovými učedníky, štěstí tvých synů bude veliké. Na spravedlnosti budeš založena, zbavena útlaku, nebudeš se bát, (zbavena) hrůzy – už se k tobě nepřiblíží.

2) Impulz

Mezi strachem a nadějí

V posledních týdnech jsme ve čteních z knih Genesis a Exodus četli o tom, jak Bůh svět stvořil „tov“, jak vedl svůj vyvolený národ z otroctví ke svobodě, a také o tom že je Bohem života. V příštích týdnech nás budou po cestě k Velikonocům doprovázet proroci. Ti se neohlížejí jen zpět na velké Boží skutky, ale v těžké době svou pozornost obracejí naopak k budoucnosti.

Izraelský národ zažívá jeden z nejpochmurnějších okamžiků svých dějin: Babylóňané obsadili jeho zemi. Zbourali jeho chrám – místo, kde byl Bůh uprostřed svého národa přítomný. Izrael vyhnali z jeho vlasti do Babylónie. Izraelský národ, Boží vlastnictví a jeho vyvolený národ teď žije vzdálený a opuštěný od Boha, toho Boha, který v izraelském národě učinil tolik zázraků, který se u Rudého moře prokázal jako Bůh, který zachraňuje.

Taková situace svádí k pochybnostem nebo k zapomenutí na všechno to velké, co se stalo, a tudíž k rezignovanému podrobení se osudu. A přesně v tomto okamžiku se dostávají ke slovu proroci.

V dnešním čtení začíná Izaiáš o Bohu a o svém národu mluvit skrze překrásný obraz: Bůh, Pán a Spasitel, je manželem izraelského národu. Vztah mezi Bohem, Hospodinem zástupů, který má takovou ohromnou a děsivou moc, a vyvoleným národem je tak něžný, jak může být jenom opravdová a hluboká láska.

Ale tento vztah se nyní nachází v obtížné krizi. Izrael byl svému Bohu velmi často nevěrný a věnoval se bohům jiným. Často nedbal svazku, do kterého Bůh se svým vyvoleným národem vstoupil. A nyní to vypadá, že se i Bůh k Izraeli obrací zády – a národ tuto samotou bolestně pociťuje.

Pravděpodobně všichni známe ty okamžiky, kdy máme pocit, že je od nás Bůh daleko. Tváří v tvář nouzi, katastrofám, pandemiím, chudobě a smrti, ale i vlastní zranitelnosti nám často zůstane jen otázka: *Bože, kde jsi? Proč ses ke mně obrátil zády?* Existuje mnoho pokusů, jak na tuto otázku odpovědět, ale upřímně si musíme přiznat, že odpověď prostě není.

Tak se asi cítil i izraelský národ v Babylónii: bezmocný před tím, co Bůh dovolil, bezradný před vlastní špatností. Ale Izrael udělal rozhodující krok. Mohl by se sice věnovat cizím náboženstvím nebo jenom nadávat na druhé a upadnout v sebelítost. Ani jedno se ale nestalo. Místo toho Izrael vzpomíná na to všechno, co pro něj Bůh udělal, chce mu zůstat věrný a neztrácí naději, že Bůh bude znovu Spasitelem.

V této situaci mezi strachem a nadějí, mezi samotou a očekáváním praví Bůh k svému národu: *Na maličkou chvílku jsem tě opustil, avšak s velkým slitováním se tě znovu ujmu. S Bohem má Izrael budoucnost! A jakou!: Hle, položím tvé kameny na granáty, základy tvé na safíry, tvá cimbuří udělám z rubínů, brány tvé z křišťálů, všechny tvé hradby z drahokamů.*

Izaiášovo proroctví už není jenom proroctvím. Už to není jenom nejistý pohled. Na Velký pátek vypadá všechno ztraceně. Ježíš je mrtvý, hrob je zavřený. Ale pak Ježíš vstal z mrtvých a toto vzkříšení je skutečné. Ježíš nás vykoupil, a to nejenom naše dobré stránky, ale všechno naše bytí, to dobré i to, co ještě dobré není. A i když ještě dnes stojíme bezradně před nouzí, chudobou a smrtí, tak stejně můžeme doufat a mít naději, protože hrob je prázdný. Život zvítězil a dál vítězí.

Christian, OMI

3) modlitba – „almužna“ – „půst“

- **modlitba:** „lectio divina“ nad úryvkem Iz 54,5 – 14

- „almužna“ (skutek lásky, milosrdenství)

Naděje opírající se i v těžkých dobách o nezrušitelnou Boží věrnost je tím, co nám vždy dovoluje jít dál, a nezůstat bezradně a poraženecky nehybný. Z této naděje můžeme kdykoli čerpat, nezáleží totiž na nás, na našich darech a schopnostech, ale jen a jen na Boží lásce a věrnosti. Rozhlédněme se tento týden kolem sebe. Najdeme někoho, kdo je v naší blízkosti naopak bez naděje nebo bezradný? Pokud ano, stačí ho třeba jen trochu slovy povzbudit, vyjádřit mu blízkost nějakou maličkostí nebo jen zájmem.

- „půst“ (skutek zřeknutí se něčeho)

Základem naší naděje je tedy vztah, o kterém z vlastní zkušenosti víme, že jsme se o něj už v minulosti mohli pevně opřít, vztah s Bohem. Pojďme tento týden každý den namísto surfování po internetu nebo sledování televize věnovat pět až deset minut děkování právě za takové chvíle, které jsme s Bohem prožili: dnes, včera, před rokem.